

РЕШЕНИЕ

№ 5855

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7410** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция за хората с увреждания (АХУ) при Министерство на труда и социалната политика, срещу съдебно решение от 14.02.2020 г. по нахд. № 10420/2019 г. на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 21 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 38/0023-4007/09.07.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на Агенция за хората с увреждания, с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за извършено административно нарушение по чл. 12, ал. 2, т. 1 от Наредбата за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35г, ал. 1 от Закона за интеграция на хората с увреждания (ЗИХУ, в сила до 01.01.2019г., отменен с параграф 2 от ПЗР на Закона за хората с увреждания).

С касационната жалба се иска отмяна на решението като неправилно и необосновано. Касаторът възразява срещу извода на районния съд, че в НП не се съдържа точно и ясно описание на нарушението, както и че не е посочена датата на

извършване му. Посочва, че в резултат от вмененото деяние, биха могли да настъпят вредни последици за държавния бюджет, тъй като анализът се използва за определяне на пределните цени на медицински изделия за хора с увреждания, които се реинбурсират със средства от държавния бюджет. Моли съда да отмени решението и да потвърди процесното наказателно постановление. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- [фирма] чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на инстанционен контрол.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал по реда на чл. 283 НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля- актосъставител Т. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на административно- наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на НП, тъй като не е посочена датата на извършване на нарушението, както и не е упоменато в какво качество е ангажирана административно- наказателната отговорност на дружеството.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Преди всичко, действително, не е изрично посочена в НП датата на извършване на нарушението, но доколкото същото е осъществено чрез бездействие, което става противоправно след изтичане на определен срок, а последният е посочен в АУАН, то съдът намира, че не е налице неяснота при описанието на нарушението. В НП е посочено, че не е изпълнено задължение за представяне на ежегоден анализ до 30 октомври на "текущата година", без да се сочи коя е тази "текуща" година. Наказващият орган се е задоволил да посочи единствено, че дружеството не е изпълнило задължението си за ежегодно представяне анализ на цените в срок до 30 октомври на текущата година. Пропускът в съдържанието на наказателното постановление може да бъде saniран, чрез други документи, приложени по административно- наказателната преписка, в частност АУАН. Идентични изводи съдът формира и досежно мястото на извършване на нарушението, доколкото това е седалището на Агенцията, пред която е следвало да се изпълни посоченото задължение.

Следва да се отбележи и безспорно, че от събраните по делото доказателства, се установява, че [фирма] е дружество, вписано във водения от АХУ

публичен регистър на лицата, осъществяващи дейности по предоставяне на медицински изделия и помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и следователно е било длъжно да спазва разпоредбите на ЗИХУ /отм./ и Наредбата.

Предвид горното, съдът не намира че са налице допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които е установил СРС.

Необходимо е да се отбележи, че по арг. от чл. 3, ал. 2 от ЗАНН приложение намира по-благоприятният за нарушителя закон, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби. Закона за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ/ е отменен с § 2 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за хората с увреждания - ДВ, бр. 105 от 18 декември 2018 г., в сила от 01.01.2019 г. При това актът по прилагане на закона –цитираната Наредба е отменена с § 2 от заключителните разпоредби на Наредба № РД-07-8 от 24 юли 2019 г. за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне и ремонт на помощни средства, приспособления, съоръжения и медицински изделия за хората с увреждания - ДВ, бр. 61 от 2 август 2019 г., в сила от 02.08.2019 г. В новия закон /ЗХУ/ съществува аналогична на чл. 54а от ЗИХУ /отм./ административнонаказателна разпоредба, визирана в чл. 99 от ЗХУ, която предвижда занижен размер на санкцията- глоба, съответно имуществена санкция в размер от 500 до 1 000 лв. за всеки отделен случай. Също така в чл. 9, ал. 1, т. 1 от Наредба № РД-07-8 от 24 юли 2019 г. за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне и ремонт на помощни средства, приспособления, съоръжения и медицински изделия за хората с увреждания е предвидено идентично задължение с това по чл. 12, ал. 2, т. 1 от отменената наредба, макар и с определен друг срок за изпълнение. При това положение налице е по-благоприятна за нарушителя нормативна разпоредба по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, която следва да бъде отчетена и приложена като настъпила до влизане в сила на НП. Константната съдебна практика приема, че по-благоприятен закон е този, който предвижда за нарушителя по- леки административно- наказателни последици, респ. по- благоприятен режим.

На следващо място дружеството е санкционирано на основание чл. 54а и чл. 53 от ЗИХУ. Разпоредбата на чл. 54а от ЗИХУ предвижда налагането на административно наказание на: „На лице, което осъществява дейност по предоставяне на помощни средства, приспособления, съоръжения и медицински изделия за хора с увреждания в нарушение на разпоредбите на този закон и на наредбата по чл. 35а, ал. 9“, а по чл. 53 от ЗИХУ на: “Работодател, който не изпълни задълженията си по чл. 25, ал. 4 и 5, или длъжностно лице, което не изпълни задълженията си по този закон“. При това положение, доколкото субектите, посочени в двата законови текста са различни, не може да се установи в какво качество е санкционирано [фирма], респ. на кое точно основание. Това безспорно ограничава правото на защита на санкционирания субект и е основание за отмяна на НП.

Предвид, че е достигнал до същия извод, макар и по други мотиви, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на касатора не се дължи присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът по касация претендира разноски, поради което и следва да му се присъдят в размер на 830 лв. , заплатено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от

15.10.2020г

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК
Административен съд София-град, XII - ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.02.2020 г. по нахд. №
10420/2019 г. на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 21
състав.

ОСЪЖДА Агенция за хората с увреждания да заплати на [фирма]
разноски в размер на 830 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: